

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΟΜΕΝΗΣ ΕΚ ΣΗΛΥΜΒΡΙΑΣ

Ψαλλομένη τὴν 14 Ὀκτωβρίου

Συντεθείσα ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι Γεωργίου Α.
Βουτέρη, ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

1920.

Κυριακή τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Οἰκουμενικῆς
Ἑβδόμης Συνόδου.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, καὶ τῶν Πατέρων
ἡχος πλ' δ'.

Ὑπερδεδοξασμένος εἰ Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας
ἐπὶ γῆς, τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς
τὴν ἀληθινὴν πίστιν, πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας, πολυεύπλαχνε,
δόξα σοι.

Κοντάκιον ἡχος β'. Χειρόγραφον εἰκόνα...

Ὁ ἐκ Πατρὸς ἐκλάμπας Υἱὸς ἀρρήτως, ἐκ γυναικὸς ἐτέ-
χθη, διπλοῦς τῇ φύσει· ὃν εἰδότες οὐκ ἀρνούμεθα τῆς μορφῆς
τὸ ἐκτύπωμα· αὐτὸ δὲ εὐσεβῶς ἀνιστοροῦντες, σέβομεν πιστῶς·
καὶ διὰ τοῦτο, τὴν ἀληθινὴν πίστιν, κρατοῦσα ἡ Ἐκκλησία,
ἀσπάζεται τὴν εἰκόνα τῆς Χριστοῦ ἐνανθρωπήσεως.

Μεγαλυνάρια

Τὰ τερατὰ τοῦ Πνεύματος ὄργανα, τὰ τῆς εὐσεβείας οὐ-
ρανόβροντα στόματα, τὰς πυρίπνους γλώσσας, τοὺς κήρυκας
τοῦ λόγου, τοὺς θεῖους Ποιμενάρχας, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Πατέρες οὐρανόφρονες τῆς σεπτῆς Ἑβδόμης Συνόδου,
ἱκετεύσατε τὸν Θεόν, ρυθῆναι ἐκ πάσης αἰρέσεως καὶ βλάβης,
τοὺς τὴν ὕμῶν ὑμνοῦντας Σύνοδον.

Δεῦτε εὐφρανθῶμεν πνευματικῶς, καὶ συμφώνως πάντες,
ἐκβοήσωμεν τῷ Χριστῷ, τὴν εἰρήνην δίδου, τὴν σὴν, λιταῖς
Πατέρων Συνόδου τῆς Ἑβδόμης ἡμῶν φιλόφρονε.

(Κοινωνικόν)

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν. Εἰς μνημόσυνον αἰῶ-
νιον ἔσονται δίκαιοι Ἀλληλοῦϊα.

Γεώργιος Α. Βουτέρης Ἱερεὺς. Ἀθῆναι 20 Ἰουλίου 1920

Ὀκτωβρίου 14

Τῆς Ἀγίας Ὀσιομάρτυρος Παρασκευῆς τῆς θαυματουργοῦ

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ ἱστώμεν στίχους 8.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Παρασκευὴν τὴν Ἀγίαν, δεῦτε τιμήσωμεν, αὐτῆς γάρ
ταῖς πρεσβείαις, ἐξιλάσθη ὁ πάντων, Δεσπότης ὁ δικαίως ἡμῖν
ὀργισθεὶς, καὶ θαλάσσης τὸ ὄρμημα πάλιν δραμήσαν κελεύ-
σματος θεϊκοῦ, εἶδε Χίος πᾶσα σήμερον.

Μαρτυρικὴν παρησίαν πρὸς τὸν νυμφίον σου, σὺ τὸν
Χριστὸν πλουτοῦσα πανοσία καὶ μάρτυς πρέσβευε ὑπὲρ πάν-
των, τῶν σοὶ ἐκτενῶς προσπιπτόντων ἐν θλίψεσι, καὶ τῶν κιν-
δύνων λυτροῦσα καὶ πειρασμῶν, καὶ ἡμᾶς πάλαι διέσωσας.

Ἀνευφημοῦμέν σε πόθῳ, ἀνακηρύττοντες, ἀπανταχοῦ τὴν
χάριν, ἀνείκαστον ὄντως· καὶ γὰρ σὺν Ἀμβροσίῳ τῷ σὺ Ἱερεῖ
καθυπέσχου ἀλώβητον, διατηρήσειν τὴν Χίον ἐκ τῆς ὀργῆς,
καὶ ταῖς σαῖς πρεσβείαις σέσωσται.

Καὶ τῶν Ἀγίων Μαρτύρων ἡχος δ' ὡς γενναῖον ἐν
μάρτυσι.

Οἱ τῆς πίστεως πρόμαχοι, τὸν ἀγῶνα τελέσαντες, τὸν τῆς
νίκης στέφανον ἐκομίσαντο· ὁ γενναῖόφρων Ναζάριος, ὁ μέγας
Προτάσιος, σὺν Κελσίῳ τῷ σοφῷ, ὁ θεόφρων Γερβάσιος, οὗς
ὑμνήσωμεν, ὡς γενναίους ὁπλίτας, ὡς τῆς ἁνῶ βασιλείας κλη-
ρονόμους, ὡς ἐθελόθυτα θύματα.

Ὁ θεόφρων Ναζάριος, τῷ ἐνθέῳ κηρύγματι, πόλεις διε-
ρχόμενος κατεφώτισεν· ὃν μιμησάμενος Κέλσιος, τὸ κλέος ἐκτή-
σατο, τῶν ἐνθέων ἀθλητῶν, συμπατήσας τὸν δόλιον· τούτους
ἅπαντες, ἐν αἰνέσει τιμῶμεν ὡς ἀστέρας, ὡς φωστῆρας τῶν ἐν
σκότει, καὶ ἱατροὺς τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἐκκλησία λαμπρύνθητι, καὶ τὰ τέκνα σου κάλεσον, ὑψη-
λῷ κηρύγματι συνευφραίνεσθαι, ἡ γὰρ κιθάρα τοῦ Πνεύματος,
ἡ λύρα ἡ ἔνθεος, συγκαλεῖται μυστικῶς, εἰς ἐστίασιν ἁπαν-

τας, τὰ μελλόντα καὶ θεόφθεγκτα ταύτης τῶν ἁσμάτων, με-
λωδήματα προθεῖσα Κοσμῶς ὁ θεῖος καὶ ἑνδοξός.

Τοῦ Ἱεράρχου ἡχος α΄. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τὴν σὴν πανίερρον μνήμην, Πάτερ Ἰγνάτιε, πιστῶς ἐπιτε-
λοῦντες, ἐξαιτοῦμέν σε πόθῳ, χάριν τε παρέχειν ἡμῖν δαψιλῇ,
τοῖς Χριστοῦ βαίνειν ἔχνεσι, καὶ προσβολὰς ἐναντίας τῶν δυ-
σμενῶν ἀποκρούεσθαι πρεσβείαις σου.

Ἀγίου Θεράποντος ἡχος α΄. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Θεράπων μακάριε βαφαῖς, τοῦ οἰκείου αἵματος, τὴν ἱε-
ράν σου καὶ ἑνθεον, στολὴν ἐφαιδρυνας, μεθ' ἧς πρωτοτόκον,
ἐκκλησίαν ἠύφρανας, χοροῖς Ἱεραρχῶν καὶ Μαρτύρων νῦν,
συναγαλλόμενος, Ἱεράρχης ὢν καὶ σύναθλος, μεθ' ὧν εὖχου,
ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα Πατρὶ. Τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡχος β΄.

Ἀγάλλεται σήμερον ἡ Χίος ἅπασα, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς Ὁ-
σιομάρτυρος, παιδρῶς πανηγυρίζουσα, ὅτι προστάτην αὐτὴν
εὗρατο, ἐν κινδύνοις θερμότατον· καὶ γὰρ ποτε κατακλυσμοῦ
πανωλεθρίαν, τῆς γείτονος θαλάσσης, ἀπειλησάσης κατὰ τῆς
πόλεως, αὐτὴ πρὸς τὸν κοινὸν Δεσπότην, τῶν μαρτυρικῶν αὐ-
τῆς χειρῶν χρησαμένη ἐκτάσει, παραδόξως ταύτην ἐρρύσατο.
Διὸ καὶ ἡμεῖς οἱ τῶν σεσωσμένων ἀπόγονοι, τὸν ἐτήσιον ἐγκαι-
νισμόν ἐπιτελοῦντες τοῦ θαύματος, ἐν πίστει καὶ πόθῳ πρὸς
αὐτὴν βοήσωμεν, λέγοντες· Παρασκευὴ πανθαύμαστε, μὴ ἐλ-
λίπης ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἡχος β΄.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ Νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὥς
γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἑκάετο καταφλεγόμενη, οὕτω Παρθένος ἔτε-
κε, καὶ Παρθένος ἔμεινε, ἀντὶ στόλου πυρὸς δικαιοσύνης
ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

**Εἰσόδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς
ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.**

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ
συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐ-
τοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ἡμῖν; ἀγαγέτωσαν
τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἁ-
ληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός,
καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε καὶ συ-
νῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἔμπροσθέν μου, οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός,
καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ
ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ
ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος, ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ
Κύριος ὁ Θεός, ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν
χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό,
οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος
Ἰσραὴλ.

Προφητείας Ἱερεμίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Περιδράμετε ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλήμ, καὶ ἴδετε, καὶ
γνῶτε, ζητήσατε ἐν ταῖς πλατείαις αὐτῆς, εἰ ἐστὶ ποιῶν κρίμα,
καὶ ζητῶν πίστιν καὶ ἰλεως ἔσομαι αὐτοῖς λέγει Κύριος· ἀκού-
σατε δὴ ταῦτα λαὸς μωρὸς καὶ ἀκάρδιος· ὀφθαλμοὶ αὐτοῖς
καὶ οὐ βλέπουσιν· ὦτα αὐτοῖς, καὶ οὐκ ἀκούουσιν· μὴ ἐμὲ οὐ
φοβηθήσεσθε λέγει Κύριος, ἢ ἀπὸ προσώπου μου οὐκ εὐλα-
βηθήσεσθε, τὸν τάξαντα ἄμμον ὄριον τῇ θαλάσσῃ πρόσταγμα
αἰώνιον, καὶ οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό, καὶ παραχθήσεται, καὶ οὐ
δυνήσεται, καὶ ἠχήσουσι τὰ κύματα αὐτῆς, καὶ οὐχ ὑπερβήσε-
ται αὐτό· τῷ δὲ λαῷ τούτῳ ἐγεννήθη καρδία ἀνήκοος καὶ ἀ-
πειθής, καὶ ἐξέκλιναν καὶ ἀπῆλθον· καὶ οὐκ εἶπον ἐν τῇ καρ-
δίᾳ αὐτῶν, φοβηθῶμεν δὴ Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν διδόντα
ἡμῖν ὑετὸν πρῶϊμον καὶ ὄψιμον, κατὰ καιρὸν πληρώσεως προ-
στάγματος θερισμοῦ, καὶ ἐφύλαξεν ἡμῖν· καὶ παρέβησαν κρίσιν

οὐκ ἔκριναν κρίσιν ὀρφανοῦ, καὶ κρίσιν χήρας, οὐκ ἔκρινον·
μὴ ἐπὶ τούτοις οὐκ ἐπισκέψωμαι; λέγει Κύριος· ἢ ἐν ἔθνει τῷ
τοιούτῳ οὐκ ἐκδικήσῃ ἡ ψυχὴ μου; ἔκστασις καὶ φρικτὰ ἐγεν-
νήθη ἐπ' αὐτοῖς.

Προφητείας Ναοὺμ τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κύριος μακρόθυμος καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ· καὶ ἀθῶον
οὐκ ἐκδικήσῃ Κύριος, ἐν συντελείᾳ καὶ ἐν σεισμῷ ἡ ὁδὸς αὐ-
τοῦ· καὶ νεφέλαι κονιορτὸς ποδῶν αὐτοῦ· ἀπειλῶν θαλάσσης
καὶ ξηραίνων αὐτήν, καὶ πάντας τοὺς ποταμοὺς ἐξηρημῶν· ὦλι-
γώθη ὁ Βασανίτης, καὶ ὁ Κάμμηλος· καὶ τὰ λοιπὰ ἐξανθούν-
τα τοῦ Λιβάνου ἐξέλιπε· τὰ ὄρη ἐσεισθήσαν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ
οἱ βουνοὶ ἐσαλεύθησαν· καὶ ἀνεστάλη ἡ γῆ, ἀπὸ προσώπου
αὐτοῦ, ἡ σύμπασα καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ· ἀπὸ
προσώπου ὀργῆς αὐτοῦ τίς ἀποστήσεται; καὶ τίς ἀντιστήσε-
ται ἐν ὀργῇ θυμοῦ αὐτοῦ; ὁ θυμὸς αὐτοῦ τήκει ὄρη καὶ πέ-
τρα διεθρύβησαν ἀπ' αὐτοῦ, τί λογίζεσθε ἐπὶ Κύριον; καὶ
συντέλειαν αὐτὸς ποιήσεται· οὐκ ἐκδικήσω δις ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἐν
θλίψει· τάδε λέγει Κύριος κατάρχων ὑδάτων πολλῶν, καὶ οὐ-
τω διασταλήσονται καὶ ἡ ἀκοὴ οὐκ εἰσακουσθήσεται ἔτι.

Ἡ λιτὴ τοῦ Ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως ἡχος Β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος
ὕψηλόν μετεμορφώθης ἀγαθὴ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν
δυναστείαν σου, ὅτι κόσμον λυτροῦσαι ἐκ παραβάσεως· διὸ
βοῶμέν σοι: Εὐσπλαχνε Κύριε, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡχος πλ' α'.

Ὡς ἐν πέτρᾳ στερεῇ, τῆς ὁμολογίας Χριστοῦ, προσερε-
σθείσα Παρασκευὴ πανεύφημαι, τὴν παλαιμναῖον ἐχθρόν, εἰς
χάος ἐβύθησας, καὶ στέφος δὲ τῆς νίκης ἐπάξιον ἀπέληφας.

Ἀγίου Θεράποντος ἡχος α'.

Ἐνατενίσας ἀκλινῶς θεράπων πρὸς τὸν σὸν ποθοῦμενον

Χριστόν, Ὁν καὶ νοητῶς κατοπτεύσας νοῦ καθ' αῤῥότητι, παρ'
οὗ καὶ φωτισθεῖς, σαῖς διδασκαίς κόσμον κατεφώτισας, δι' οὗ
καὶ νομίμως ἀθλήσας τὸ σὸν αἷμα ἐξέχεας· πρὸς δὲ ὃν ἰκέτευσ
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡχος πλ' β'.

Σήμερον ἡ Χίος πᾶσα, τὴν ἀνάμνησιν ἄγει, τοῦ σώσαν-
τος αὐτὴν παραδόξου θαύματος, ὁ μαρτυρικὴ παρησίᾳ πρὸς
Θεὸν τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην, κεχημένη ἐτέλεσε, Παρασκευὴ
ἡ πανθαύμαστος· τὴν γοῦν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττουσα, αἰτεῖ-
ται δι' αὐτῆς ἐκάστοτε, παρὰ Θεοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἡχος β'.

Δεῦτε φιλεόρτων συστήματα, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ συνει-
δῶνι εὐστάθμῳ τῇ Παρθένῳ τὸν ὕμνον προσείσωμεν λέγον-
τες· σὺ ἡμῶν σκέπη καὶ βοήθεια Δέσποινα, καὶ τῇ σεπτῇ σου
Σκεπῇ διασώζεις ἀεὶ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· σκέπασον οὖν
ἡμᾶς τοὺς σὲ παρακαλοῦντας· καὶ πρὸς γενένης ἐξάρπασον, ἐν
ᾧ τῆς δίκης, ὡς πάντα ἰσχύουσα, μετὰ Θεὸν τῇ θερμῇ σου
προσβείᾳ, Πανύμνητε, Θεοτόκε Παντάνασσα.

Ἀπόστιχα Στιχηρὰ προσόμοια ἡχος πλ' β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δεῦτε Χίος ἅπασα, πνευματικῶς συναλθόντες, τὴν σεπτὴν
ἀνάμνησιν, τῆς Ὁσιομάρτυρος ἐκτελέσωμεν, τοῦ φρικτοῦ
θαύματος, ὁ κοινῶς ἔσωσε ποντοῦμένην ἐκ τοῦ κλύδωνος, τὴν
Πόλιν ἅπασαν· νεύματι γὰρ θείῳ ἡ θάλασσα τὰ ὄρια ἐκβέ-
βηκεν, ἅπερ ἀπ' ὀργῆς αὐτῇ τέθειται, ἵνα κατακλύσῃ ἀνόμους
τοὺς ὑβρίζοντας Θεόν, ἀλλὰ προσβείαις τῆς Μάρτυρος, πάλιν
ἐπανέκαμψεν.

*Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν
ὁ Κύριος.*

Χαίροις παναοίδιμε Παρασκευὴ σοὶ βοῶμεν, ἡ τὴν Χίον

σώσασα, τοῦ παγκοίνου κλύδωνος ταῖς πρεσβείαις σου, τὸν θυμὸν παύσασα τοῦ κοινοῦ ἀνακτος· ἐν νεφέλῃ γὰρ ὀλόφωτον, ὑψοῦ ἐώρακεν, αἰρουναν σὰς χεῖρας Ἀμβροσίος ὁ Ὅσιος καὶ ἤκουσε, φόβον ἀποθέσθαι χάσεως· καὶ νῦν κατὰ χρέος ἐτήσιον, τελούντες ἑορτήν, ἀνακροτοῦμεν τὴν χάριν σου, Μάρτυς ἀξιάγαστε.

Στίχ. Θανμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ

Νῦν εὐχαριστοῦμέν σοι Παρασκευὴ Ἀθλοφόρε, ἐτησίως μέλποντες ἐν Ναφ Ἀγίῳ σου καὶ κηρύττοντες, ὡς ἡμᾶς ἔσωσας, τοῦ δαιμονίου κλύδωνος ἀνομοῦντας πρὸς τὸν Κύριον, καὶ σοῦ δεόμεθα, πρόστηθι εὐσπλαγγχνως ἐκάστοτε, συνέριθον λαμβάνουσα, ἐν ταῖς πρὸς Θεὸν σου ἐντεύξεσι, τὴν σεπτὴν Ματρῶναν τῆς Χίου οὖσαν στήριγμα αἰεὶ, καὶ γὰρ ὡς δύο εἰς κρείττονας, τῆς γραφῆς ἀκούομεν.

Ἦχ. Δ' Στίχ Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν Ἀγίων αὐτοῦ... (Ἀγ. Ἰγνατίου)

Τῷ Θεῷ παριστάμενος μετὰ πάντων Ἰγνάτιε, τῶν Ἀγίων πρέσβευε ὅπως ἵλεως ἁμαρτιῶν ὑμῖν γένηται ἐνώρα τῆς κρίσεως καὶ μερίδος δεξιᾶς, παραστάτας ἐνδείξεται, ἡμᾶς ἅπαντας, καὶ τριφῆς Παραδείσου ἀξιώσης, τῇ ἰδίᾳ συμπαθείᾳ ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Δόξα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἦχος Α'.

Παρασκευὴ πανεύφημε, Μαρτύρων ἐγκαλῶπισμα, προστάτην σε τῆς Πόλεως ἡμῶν, παραδόξως ἐκ τῶν ἔργων ἐγνωκότες, καὶ πρεσβευτὴν πρὸς Θεὸν ἀκαταίσχυντον κατὰ χρέος σε γεραίρωμεν εὐχαριστοῦντες, ὅτι σπλαγγνισθεῖσα, ἐφ' ἡμᾶς ἵλεων ἀπειργάσο τὸν Δεσπότην, ὥστε μὴ εἰς τέλος ἡμᾶς ἀπολέσθαι· καὶ νῦν σοῦ δεόμεθα, μὴ παύση πρὸς αὐτόν, ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσα, ὅπως εὐρωμεν ἵλεος, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τῆς ἁγίας Σκέπης Ἦχος α'.

Δεῦτε πιστῶν ἡ ὁμήγουρις πᾶσα, καὶ μοναζόντων ὁ θίασος· τὴν τῆς Παρθένου πυρίμορφον Σκέπην, τὴν ἡμᾶς περισκέπουσαν, καὶ διασώζουσιν μεγαλύνωμεν· καὶ τοῖς ὕμνοις κροτοῦντες πνευματικῶς ἑορτάσωμεν· καὶ χαριστήριον αἶνον τῇ Παρθένῳ προσοίσωμεν· ὡς δι' αὐτῆς σκεπόμενοι, πάντων δεινῶν ἐκλυτρούμεθα· καὶ ἐν ὥρᾳ τῇ φοβερᾷ τῆς αἰτήσεως, δι' αὐτῆς σωθῆναι ἐλπίζομεν· καὶ λαβεῖν παρὰ Χριστοῦ τὸ μέγα ἔλεος.

Νῦν ἀπολύεις. Τὰ ἀπολυτικά. Οἱ μάρτυρές σου Κύριε. Ὁρθοδοξίας ὁδηγὲ τῆς Ἀγίας Ἦχος α'.

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σοφῶς τὴν ἀπόλαυσιν, ὑπεριδοῦσα πρὸς θεῖα ἥρθης σκηνώματα, καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πιστοῖς πηγὴν κατέλιπες, τὸ ἱερόν σου σκήνος, Μήτηρ πανεύφημε, Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σεπτόν, καὶ βεβαία προστάτης Παρασκευῇ, μὴ παύσης θεριῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσα.

Δόξα τοῦ Ἱεράρχου Ἰγνατίου Ἦχος α'.

Τὸν ποιμενάρχην Μεθύμνης Ἰγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων Ἀγίων δοξασθέντα ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως οἱ πιστοί, συμφώνως ἐν ταύτῃ ἑορτῇ, καὶ ὡς πλεῖστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευθέντα πάθη ἐκβοήσωμεν. Δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν τῆς Ἀγίας Σκέπης Ἦχος α'.

Τῆς σκέπης σου τὴν χάριν ἀνυμνοῦμεν Παρθένε, ἣν ἐν τῷ πανσέπτῳ Ναφ σου ἐφήπλωσας τοῖς πᾶσι. τὸ θαῦμα ἐκπλήττει πάντα νοῦν, πῶς θεῖόν σου Μαφόριον σεμνὴ, ἐφιηλοῦτο πανταχόθεν τοῖς λαοῖς, τῇ αἴγλῃ ἀστραπηφόρον· χάρις τῇ ἀντιλήψει σου σεμνῇ, χάρις τῇ θεῖᾳ σκέπῃ σου, χάρις τῇ προθυμίᾳ σου μόνῃ θεόθυμῃ.

Ἀπόλυσις τοῦ ἑσπερινοῦ. Εἰς τὸν ὄρθρον κάθισμα ἤχος α΄ Τὸν Τάφον σου Σωτήρ.

Ὡς ἄμωμος ἄμνός, καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ συνήφθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὡραΐσασα· ὅθεν εἰληφάς παρὰ Θεοῦ Μάρτυς χάριν, πάσης θλίψεως, τοὺς προσιόντας σοι πίστει κινδύνων ἐκρύεσθαι.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν σκέπην σου Ἀγνή, τὴν σεπτὴν προσκυνοῦμεν, τὴν πάντας τοὺς πιστοὺς, περισκέπασον ὄντως· συμφώνως γεραίροντες, σοῦ τὴν δόξαν τὴν ἄρρητον· σὺ γὰρ πέφυκας, Σκέπη ἡμῶν καὶ προστάτις καὶ βοήθεια, τῶν εὐλαβῶς ἐκτελούντων, σῆς Σκέπης ἀνάμνησιν.

Β΄. Στιχολογίαν Κάθισμα ἤχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εὐφροσύνως σήμερον, ἡ Χίος πᾶσα, ἐπληρώθη ἅπασα, ἐν τῇ πανδήμῳ ἑορτῇ, Παρασκευῆς τῆς θεόφρονος, μεγαλοφώνως, τὴν χάριν κηρύττουσα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἤχος δ αὐτός.

Ἐν τῇ Σκέπῃ Ἀχραντε, τῇ φερανγῇ σου, προσφυγόντας σκέπασον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ἀπὸ κινδύνων καὶ θλίψεων, ὅπως τιμῶμεν τὴν ἄμαχον Σκέπην σου.

Κάθισμα μετὰ τὸν Πολυέλεον ἤχος πλ΄ δ΄. Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῶν θαυμασίων τοῦ Θεοῦ ἄγοντες μνεῖαν, ἐτοιμαζόμεθα πιστοί, πρὸ τῆς ἐξόδου, καὶ τῆς πίστεως ἀξίως πολιτευθώμεν, ὁ Παῦλος γὰρ πᾶσι λέγει, ὡς φοβερόν, εἰς χεῖρας Θεοῦ τῶν ὄλων, ἐμπεσεῖν· ὅθεν φόβῳ λατρεύσωμεν, ἡμέραν ὄντως τὴν φρικτὴν, ἐκείνην ἐνθυμούμενοι ὅτι κρίνει τὰ σύμπαντα.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Θεοτοκίον ἤχος δ αὐτός.

Τῶν εὐσεβῶν καὶ μοναζόντων αἱ χορεῖαι, πρὸς τὴν σὴν Σκέ-

πὴν νῦν προστρέχομεν, Παρθένε, καὶ ἐκ πόθου ἅπαντες, ταύτην προσκυνοῦντες, βοῶμεν μετ' εὐλαβείας Μήτηρ Θεοῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς καταδίκης τῆς φοβεράς, σκέπασον καὶ ἐξάρπασον, κολάσεως ὀδυνηρᾶς, ἵνα πόθῳ δοξάζωμεν τὴν θεομήν σου ἀντίληπν.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τοῦ δ' ἤχου. Τὸ προκείμενον. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχες μοι. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου. Τὸ πᾶσα πνοή. Τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ συγκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς δώδεκα Μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θεραπεύειν. Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενούντας. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς. Μηδὲν αἴρετε εἰς τὴν ὁδόν, μήτε ράβδους, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον· μήτε ἀργύριον, μήτε ἀνά δύο χιτῶνας ἔχειν. Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθῃτε, ἐκεῖ μένετε, καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε. Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς. Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

Ὁ Ν. Πεντηκοστός. Δόξα ταῖς τῶν σῶν Μαρτύρων.

Καὶ νῦν ταῖς τῆς Θεοτόκου καὶ τὸ ἰδιόμελον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἤχος πλ΄ β΄.

Σήμερον ἡ Χίος πᾶσα, τὴν ἀνάμνησιν ἄγει, τοῦ σώσαντος αὐτὴν παραδόξου θαύματος, ὁ μαρτυρικῇ παρηγοίᾳ πρὸς Θεὸν τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην, κεχηρμένη ἐτέλεσε, Παρασκευὴ ἡ πανθαύμαστος, τὴν γοῦν εὐεργεσίαν ἀνακηρύττουσα· αἰτεῖτε δι' αὐτῆς ἐκάστοτε, παρὰ Θεοῦ καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Ἐλέει καὶ σκεπάζῃς. Οἱ κανόνες τοῦ Μηναίου τῆς Ἀγίας ἤχος δ΄. Ὁδὴ α΄.

Ὑμνοῦσι τὴν φωτοφόρον μνήμην σου Μάρτυς πανεύφημε.

χάριν δοθῆναι αἰτησαι ἡμῖν, καὶ παισμάτων τὴν ἄφεσιν, Παρασκευὴ ἀοιδίμει, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσι.

Νομίσας τῆς καρτερίας λύειν σου, Μάρτυς τὸ ἔντονον, ὁ τοῖς ξοάνοις τύραννος δεινῶς, ἀπονέμει προσκύνησιν, ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασιν, τούτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

(Δόξα)

Τῆς Χίου σὺ ἀρωγὸς ἀνεφάνης, Μάρτυς πανεύφημε, ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στήσασα ὁρμὴν, τῆς θαλάσσης καὶ ἔσωσας κατακλυσμοῦ τοὺς κρᾶζοντας, πρόφθασον ῥῦσαι κινδυνεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ὁ λόγος ἐκ σῶν ἀχράντων Δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα εἰληφώς, καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπατεῶνος δῆγματι, τῷ θεῷ κράτει ἀνεπλάσατο.

Ῥδὴ Γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοὶ ἡχος δ'.

Ἐνείρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα, καὶ φαιδρὸν δέδειχεν ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἔλλαμψιν.

Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ρυσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύρων, ἀφειδῶς μάστιγας Μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, οἷός τις ἀδάμας στερρότατος.

(Δόξα Πατρὶ)

Δεήσει σου πρὸς Θεόν, τὸ τῆς θαλάσσης μανιακὸν ὄρημα, τοῦ καὶ ἀπειλὴν τοῦ κλείδωνος, εἰς τὸ γαληνὸν ἡμῖν ἔτρεψας.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν πρόξενος, Μήτηρ Θεοῦ γέγονας, ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Αἰτησις. Ὅτι σὺ εἰ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Κάθισμα ἡχος Πλ' Δ'.

Τῇ σοφίᾳ καὶ λόγῳ.

Ἐκ σπαργάνων μητρώων σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνιετίθης ὡς Μάρτυς διηνεκῶς, αὐτῷ εὐηρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, καὶ τυράννων τὰ θράση, στερεῶς κατεπάτησας, καὶ βυσάνους ὄν-

τως, ἀνδρείως ὑλέμεινας· ὅθεν ὁ Χριστὸς σοι, τοὺς στεφάνους κοσμίσας, ἐνδόξως ἡτοίμασεν εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιάγαστε, πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν παισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον τῆς Ἀγίας Σκέπης.

Ὡς νεφέλη καὶ σκέπη, στύλος πυρός, ἡλιόμορφον ἄρμα τοῦ Δαβίδ, κλίνη Σολομώντος, Ἡσαίου ὁ τόμος τε, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως, καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχουσα, λυχνία χρυσήλατος, ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιὴλ τε τὸ ὄρος, πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακούμ καὶ τὸ ἔξοχον, Προφητῶν περιήχημα· σκέπασον οὖν πάντας ἡμᾶς, τοὺς τιμῶντας θεῖόν σου Μαφόριον· καὶ λύτρωσαι παντὸς κακοῦ, ἢ τὰ πάντα ἰσχύουσα.

Ῥδὴ δ'. Ἐπαρθέντα σε ἰδοῦσα ἡχος δ'. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἰαμάτων ἐντυχοῦσα καὶ χαρισμάτων, καὶ ὀπτασίας ἔνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις, χάριτας ἐκάστοτε τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σῷ τεμένει προστρέχουσι.

Ρυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδόλως σχοῦσα, ἁγιασμόν τε σώματος, ἐπικτησαμένη, Ἀγγέλους τεθέσσαι μεθ' ὧν ἀνεκραύγazes. Δόξα τῇ δυνάμει σου, Κύριε.

Ὡς κατάπληκτον ἰδόντες, ὁρμὴν ἐκείνην τὴν τῆς θαλάσσης, ἅπασα ἡ Πόλις θρηνοῦσα, σοὶ Μάρτυς προσέδραμον, ρυσθῆναι δεόμενοι, ἔτιμον προστάτην εὐρόντες σε.

(Καὶ νῦν καὶ αἰ.)

Ἀπειρογάμως ἐκύησας ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤφθης, παρθενεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς· τὸ χαῖρε σοὶ Δέσποινα, πίστει ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ῥδὴ ε'. Σὺ Κύριε φῶς ἡχος δ'. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἡγώνισας σεμνή, καὶ τὸν τύραννον ἔκτινας, ρητρεύσει ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἐμφρόνως, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερόν, ἀπτόητω φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεσιν.

(Δόξα Πατρὶ)

Ἕμνοῦμέν σε σεμνή, οἱ σωθέντες πρεσβείαις σου, δεόμενοι μέχρι τέλους, προστατεύειν τῆς Χίου, Παρασκευῇ αἰοῖδιμε.

(Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ)

Σὲ ὄπλον ἀρραγές, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα, σὲ ἄγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, θεόνυμφε κεκτήμεθα.

ᾠδὴ στ' Ἦχος Δ'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς α'. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀγγέλους παρρησία τὴν στέργοις τεθνεῖσαν σοι, μεγίστην πάνσεμνε, πλάκα καὶ χαιρῶν τοὺς ἡλούς ἐνδοξε Μάρτυς, ὁ Δεσπότης ῥοπῇ θείᾳ, θάπτον ἠφάνισε.

Νέαν σε Πρωτομάρτυρα Θέκλ' ἀνδοξάζομεν, οἷαν κηρύξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσιν θείῳ λόγῳ, καὶ ἀπίστους πρὸς τὴν ἐνθεὸν πίστιν ρυθμίζουσιν.

(Δόξα)

Ἔστησας θαλαττίων ρευμάτων τὴν ἔφοδον, μαρτυρικῇ παρρησίᾳ, περημένη Μάρτυς καὶ τρέψασα, εἰς τὰ ὀπίσω, Παρασκευή, τῆς Χίου διάσωμα.

(Καὶ νῦν)

Μάρανον καὶ προορίζους, Πανάμωμε ἔκτιλον, τὰς ἀκατήκτους ἐννοίας τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ καρποφόρον, ταύτην δέξον, μεσιτείᾳ σου Κόρη Πανάμωμε.

Ἀίτησις. Σὺ γὰρ ὁ Βασιλεὺς. Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὸν ναόν σου Πάνσεμνε ὡς ἱατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοί, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευῇ αἰοῖδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σὲ φωνή, καλέσασα ὡς νύμφην, στεφάνῳ ἀφθαρσίας, ἐκόσμισε θεόφρων Παρασκευῇ πανευκλεῆς, καὶ μετὰ Ἀθλοφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν, ἀξίως συνηριδμήσε' μεθ' ὧν εὐφραινομένη μέμνησο, τῶν ἐκτελούντων τὴν ἀ-

γίαν σου ἐορτήν, καὶ συνελθόντων ἐνδον τοῦ Ναοῦ σου ἐν αὐτῇ γὰρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφερομέν σοι τοὺς ὕμνους, Ὁσιομάρτυς Παρασκευῇ αἰοῖδιμε.

Τῇ αὐτῇ μηνὶ ΙΔ' τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου. Τῶν Ἀγίων μαρτύρων Ναζαρίου, Πρωτασίου, Γερβασίου καὶ Κελσίου. Τῶν Ἀγίων 40 μαρτύρων τῶν ἐξ Αἰγύπτου καὶ Παλαιστίνης τελειωθέντων. Τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Πέτρου. Τοῦ ἐς. σου πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τοῦ ποιετοῦ. Τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Σιλβανοῦ. Ὁ Ἅγιος Εὐδύμιος ὁ ἐν Θεσσαλονίκῃ ἀγωνισάμενος ὑπὲρ τῶν Ἀγίων Εἰκόνων τελειοῦται. Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰγνατίου τοῦ Νέου Ἀρχιεπισκόπου Μεθύνης τοῦ θαυματουργοῦ. Τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Θεράποντος τοῦ Ἱερομάρτυρος καὶ θαυματουργοῦ. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς Ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Παρασκευῆς τῆς Νέας. Στίχ. Παρασκευὴν ὡς σκευὸς ἐκλελεγμένον. Χριστὸς τίθησιν, ἐν τμείφ τοῦ πόλου.

Τεῖς τῶν σῶν Μαρτύρων Ὁσίων καὶ Ἀγίων, καὶ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς μετὰ τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ἀβρααμίται Παῖδες. Ἀγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

Ὑπὸ Κυρίου, σὺ φρουρουμένη πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς, τὰς μασχάλας ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες, εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς μου καὶ Κύριος.

Φλέξαν μηδόλως, τοὺς παρανόμους, καίει μᾶλλον τὸ πῦρ, Κόρη, ὁ Χριστὸς δὲ φυλάττει σε ἀβλαβῇ, καθὼς πάλαι διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος, ἀδεεῖς νεανίας χειρὶ κραταιᾷ.

(Δόξα Πατρὶ)

Ἐχει σε Μάρτυς, Πᾶσα ἡ Χίος προστατήν, Παρασκευῇ, ἥπερ διέσωσας πάλαι κατακλυσμοῦ, καὶ πρεσβείαις σου πανεύφημε, Χριστὸν τὸν Κύριον, εὐμενῇ εὐρίσκει καὶ ἡμεῖς.

(Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ)

Τὸ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκήνωμα, χαῖρε' διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί· ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

*Ῥῥδὴ η'. Χείρας ἐκπετάσας. Ἁγία τοῦ Θεοῦ πρέσβευε
ὑπὲρ ἡμῶν.*

Οὐκ ὄντως θεοὺς, ἀλλὰ ψευδῇ, δαιμόνων φάσματα, Μάρ-
τυς ἀπέδειξας, καὶ κατηδάφισας τέλεον, κατελέπτυνας, ἐν εὐ-
φροσύνῃ τῷ Χριστῷ, ἀπαύστως μέλπουσα· εὐλογεῖτε πάντα
τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δυνηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσῃ σεμνῇ, Ἀπόλλων
πέπτοκε, καὶ κατηκόντισται ξύμνα, ἐνεργεῖα τοῦ ἀχράντου
Σταυροῦ, δι' οὗ φραχθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρῶνσίᾳ καὶ πολλῇ
ἀνεβόας, πάντα τὰ ἔργα εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

(Δόξα Πατρὶ.)

Φόβων τῶν κινδύνων τοὺς λαοὺς, τῆς Χίου κράζοντες,
Μάρτυς ἐλέησον, τοῖς αὐτῶν καμφθεῖσα δάκρυσιν πρὸς Χρι-
στὸν τὰς χείρας αἵρουσα, Παρασκευή, πανευκλεής, τούτους ἀ-
πὴλλαξας, ἐκβοῶντας, Παρθενομάρτυς ταῖς λιταῖς σου, σῶσον
ἡμᾶς τοὺς οἰκέτας σου.

(Καὶ νῦν)

Σὺ μόνη ἐν πάσαις γενεαῖς, Παρθένη Ἀχραντε, Μήτηρ
ἐδείχθης Θεοῦ, σὺ τῆς θεότητος γέγονας, ἐνδιαίτημα Πανά-
μωμε, μὴ φλογισθεῖσα τὸ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτὸς· ὅθεν
δὲ πάντες, σὲ εὐλογοῦμεν Μαρία θεόνυμφε.

*Ῥῥδὴ θ'. Λίθος ἀχειρόμητος. Ἦχος Δ'. Ἁγία τοῦ Θεοῦ
πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.*

Ρειστῆς βιστῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς θεόφρων ἀντηλ-
λάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὁρῶν, τοῦ σοῦ Νυμφίου ἐπειγο-
μένη τρανῶς, ὅθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλ-
λιπάρθενε.

Ἀκούσασα φωνῆς βεβαιούσης, Παρασκευή σοῦ τὰς αἰτή-
σεις, θείας οὐρανόθεν, καὶ τὸν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σε-
μνῇ διήγυσας· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμες, κάραν τηρθεῖσαν
τὴν ἐρύτιμον.

(Δόξα Πατρὶ)

Φύλαττε τὴν πόλιν Μάρτυς Χίος ἡ πόλις σου βοᾷ σοι, πᾶσι
τοῖς τῷ Θεῷ Ναῷ σου προσερχομένοις, τὰς αἰτήσεις πλη-

ροῦσα, Ὅσιομάρτυς ἔνδοξε, μετὰ Ματρώνης τῆς θεόφρονος.
(Καὶ νῦν)

Ῥφθης χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλότερα, ἄ-
χραντε Παρθένη Μαρία, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον τέξασα, σὺν
τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

*Καταβασία εἰς ἤχον δ'. Τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς
Θεοτόκου.*

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ
λόγον ἐρεῦξομαι τῇ βασιλίδι Μητρὶ καὶ ὀφθῆσομαι φαιδρῶς
πανηγυρίζων, καὶ μέλπω γηθόμενος Σκέπην τὴν Πάντιμον.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε· ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος
πηγὴ, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον· καὶ
Σκέπη τῇ Ἀγίᾳ σου, τοὺς σὲ γεραίροντας σκέπασον.

Ὁ καθηήμενος ἐν δόξῃ ἐπὶ θρόνου θεότητος, ἐν νεφέλῃ
κοῦβη ἦλθεν Ἰησοῦς ὁ ὑπέρθεος· τῇ ἀκηράτῃ Παρθένῃ, καὶ
διέσωσε· τοὺς τὴν Σκέπην νῦν, αὐτῆς τὴν θείαν δοξάζοντας.

Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπει-
ρόγαμε Παρθένη, ἐν Βλαχερνῶν σου τῷ Παντέρῳ Ναῷ ἐφή-
πλωσας Σκέπην σου σεπτὴν, καὶ πιστοὺς ἐσκέπασας, σωτη-
ρίαν βραβεύουσα.

Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεό-
φρονες, τῆς θείας Σκέπης αὐτῆς, δεῦτε τὰς χείρας κροτήσω-
μεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντας.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν Κτί-
σαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες
ἐπαλλόν· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐ-
λογητὸς εἶ.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διε-

σώσατο, τότε μὲν τυπούμενος νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἐγείρει ψάλλουσαν· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄγγελοι τὴν Σκέπην τῆς Θεοτόκου, ὀρῶντες κατεπλήττοντο, πῶς περισκέπει καὶ σώζει, τοὺς ἐπ' αὐτῇ πεποιθότας.

Ἄπας γηγενής, σχιζτάτω τῷ Πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυρίζτω δέ, αὐλῶν νόων φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱερὰν πανήγυριν τῆς θεομήτορος, καὶ βοάτω, χαίροις παμμακάριστε, θεοτόκε ἀγνή ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Γυναῖκες ἀκοντίσθητε.

Πρωθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως, καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειληφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευὴ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ἡμῶν δυσωποῦσα, τῶν σὲ τιμώντων ἐκ πόθου.

Τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν

Τὸ τῆς Μηθύμνης καύχημα, τὸν Χριστοῦ Ἱεράρχην, Ἰγνάτιον τὸν ἐκλαμπρον, Οἰκουμένης φωστῆρα, τιμήσωμεν κατὰ χρέος, πρὸς Θεὸν ἐκβοῶντες· Θεὲ σῶσον, ἐλέησον, καὶ ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, καὶ τῆς χαρᾶς, τῆς ἐπουρανίου σου βασιλείας, ἀξιώσον φιλάνθρωπε, Ἰγνατίου πρεσβείαις.

Θεοτοκίον

Τετυρωμένον· πάναγγε, καὶ πλώτατον ὄρος, Λαβὶδ θεογεννήτρια, μελωδῶν σε ἐκάλει, ὁ σὸς προπάτωρ Παρθέने, Σολομῶν δὲ ὁ θεῖος, κλίνην σαφῶς τοῖς ἁσμασιν, Ἡσαΐας δὲ ράβδον καὶ Ἰακώβ, κλίμακα πρὶν σὲ εἶδε πύλιν ἄλλος, ἐξ' ἧς Θεὸς τὸ φῶς νευρογεί τῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τοὺς Αἶνους 3 τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Ὁ ἐλεήμων Θεὸς καὶ πάντων θέλων, οὐ ποιεὶ τὸν θάνατον, ὥς τὴν μετάνοιαν θεοπρεπεῖ ἀγαθότητι κατοικτειρήσας, τὴν παντελῇ τῆς Χίου ἀπώλειαν, ἐνευσε τῇ Μάρτυρι, πρέσβυν εὐπρόσδεκτον αὐτῷ γενέσθαι, ὥς ἠύχετο· ἐπαγρυπνήσας, ὁ Θεοῦ μύστης, θεῖος Ἀμβρόσιος, τὴν καταιγίδα κατευναῖσαι, ὥς ἀπειλοῦσαν τὴν πᾶσαν ποιήσασθαι, ὑποβρύχιον πόλιν, εἰς Θεὸν ἐξαμαρτήσασαν.

Ὁ Ἰωνᾶς Νινευῇ σώζει τὴν πόλιν, ταύτῃ τὸ ὀλέθριον κομίσας κήρυγμα, οἱ μεταγνόντες ἐσώθησαν, νῦν δὲ τὴν Χίον, Παρασκευή, ἡ θεία διέσωσε· τίνασα πρὸς Κύριον, χεῖρας ἐκέτιδας, τὴν τῆς θαλάσσης ἐξόρμησιν, ἀναχαιτίσαι, ἐκμαινομένης πρὸς καταπόντισιν, χριστομιμήτῳ κεχημένη φιλανθρωπία ὁμοῦ καὶ χρηστότητι, ὅστις σώζεσθαι θέλει, οὐκ ἀπόλλυσθαι τὸν ἄνθρωπον.

Μετανοεῖτε βροτοί, καὶ σωφρονεῖτε, φόβον συλλαμβάνοντες τῆς θείας κρίσεως· αὐτὰ βοῶσι τὰ θαύματα, ὧν ἐτησίως ἐπιτελοῦμεν τὴν ἀνακαινήσιν· εἰ γὰρ μὴ διόρθωσιν βίου ποιήσωμεν, ἔτι μειζόνως ἐκκαύσωμεν, τὴν θεῖαν δίκην· ὅθεν προθύμως, ἅπαντες σπεύσωμεν, ἐξευμενίσαι τὸν Δεσπότην, φιλανθρωπίαν ἡμῖν ἐπιδείξασθαι· τὴν γὰρ Μάρτυρα πρέσβυν, ἀκαταίσχυντον κεκτήμεθα.

Τοῦ Ἁγίου ἡχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες

Συνδράμωμεν πίστει ἀκλινεῖ, πάντες ὃ φιλέορτοι, καὶ εὐλαβῶς ἀσπασώμεθα, τὴν θαυματόβρυτον, Κάραν Ἰγνατίου, καὶ ἀπαρυσώμεθα, παθῶν ἀθεραπεύτων ἰάματα, καὶ ὁσφραινόμενοι, εὐωδίας, ἥνπερ ἄρρητον, πᾶσι πνέει πανταχοῦ κηρύξωμεν.

Δόξα τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡχος β'.

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ· ἐκεῖ κατε-
σκήνωσεν ἡ Ἀγία τὴν λαμπάδα ἄσβεστον τηρήσασα, ἀκούσω-
μεν τῆς Παρθένου ἐγκώμιον· ὦ Παρθενία Ναὸς Θεοῦ· ὦ
Παρθενία Μαρτύρων δόξα· ὦ Παρθενία Ἀγγέλων συμμέτοχε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Ἦχος δ' αὐτός.

Δεῦτε φιλεόρτων συστήματα, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, καὶ συ-
νειδότε εὐστάθμῳ, τῇ Παρθένῳ, τὸν ὕμνον προσοίσωμεν λέ-
γοντες· σὺ ἡμῶν Σκέπη καὶ βοήθεια Δέσποινα, καὶ τῇ σεπτῇ
σου Σκέπῃ διασώζεις αἰεὶ, τοὺς εἰς σὲ καταφεύγοντας· σκέ-
πασον οὖν ἡμᾶς τοὺς σὲ παρακαλοῦντας, καὶ πυρὸς γέννης
ἐξάρπασον, ἐν ὥρᾳ τῆς δίκης, ὡς πάντα ἰσχύουσα, μετὰ Θεὸν
τῇ θεομῇ σου πρεσβεία, Πανύμνητε, Θεοτόκε Παντάνασσα.

**Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν
τὰ Ἀπολυτικά κατὰ βούλησιν ἀμφοτέρων.**

**Ἀπολυτίκιον τῶν Μαρτύρων ἡχος δ'. Ταχὺ
προκατάλαβε.**

Οἱ Μάρτυρές σου, Κύριε, ἐν τῇ ἀδλήσει αὐτῶν, στεφά-
νους ἐκομίσαντο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ἔχο-
ντες τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἔθραυσαν καὶ
δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ
Θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολ. τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς ἡχος α'. Ἐν Ἰορδάνῃ.

Τῆς χαμαιζήλου τρυφῆς σοφῶς τὴν ἀπόλαυσιν, ὑπερι-
δοῦσα πρὸς θεῖα ἡρώδης σκηνώματα, καὶ τῶν ἰάσεων τοῖς πι-
στοῖς πηγὴν κατέλειπες, τὸ ἱερόν σου σκῆνος, Μῆτερ Πανεύ-
φημε, Ἐπιβατῶν τὸ καύχημα τὸ σπῆτόν, καὶ βεβαία προστά-

τῆς Παρασκευῆ· μὴ παύσῃ θερμῶς Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ
ἡμῶν αἰεὶ πρεσβεύουσα.

Τοῦ Ἀγίου Κοσμᾶ ἡχος πλ' δ'.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, εὐσεβείας διδάσκαλε καὶ σεμνότητος,
τῆς οἰκουμένης ὁ φωστήρ, Ἀρχιερέων θεόπνευστον ἐγκαλῶ-
πισμα, Κοσμᾶ σοφέ, ταῖς διδαχαῖς σου πάντας ἐφώτισας λύρα
τοῦ Πνεύματος· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Τοῦ Ἀγίου Ἰγνατίου ἡχος α'.

Τὸν ποιμενάρχην Μηθύμνης, Ἰγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ
πάντων Ἀγίων, δοξασθέντα ἐν θαύμασιν ὑμνήσωμεν ἀπαύ-
στως ὁ πιστοί, συμφώνως ἐν τούτου ἑορτῇ, καὶ ὡς πλείστα
κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ θεραπευθέντα πάθη ἐκβοήσωμεν· Δόξα
τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι· δόξα
τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Ἀπολυτίκιον Ἀγ. Ἱερομάρτυρος Θεράποντος ἡχος Γ'.

Μέγαν εὖρατο ἡ Κωνσταντίνου, ὁσπτην πρόμαχον καὶ
ἱατῆρα νόσων παντοίων, θεράπων πανεύφημε, ὡς οὖν τυ-
ράννου καθεῖλες τὴν δύναμιν, καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν
Θεὸν ὡμολόγησας, οὕτω πάνσεπτε, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε,
δωρῆσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀπολ. τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Ναοῦ ἡχος βαρύς,

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς
Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ
ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ φῶς σου τὸ αἰδιον. Πρεσβείαις τῆς
Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα σοι.

Κοντάκιον τῶν μαρτύρων ἤχος Α΄. Χορὸς ἀγγελικός.

Μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ τὴν τετραρίθμον δόξαν, ὑμνήσωμεν πιστοί, εὐφημαῖς ἀσμάτων, Ναζαρίον Προτάσιον, καὶ Γερβάσιον Κέλσιον· οὗτοι ἠθλήσαν, μέχρι τομῆς καὶ θανάτου· οὗτοι στέφανον τῆς ἀφθαρσίας λαβόντες αἰτοῦσι σωθῆναι ἡμᾶς.

Ἁγίου Κοσμᾶ ἤχος πλ. Δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Κεκοσμημένος ἀρεταῖς Κοσμᾶ θεόπνευστε, τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ κόσμος γεγένησαι, καὶ τοῖς ἁμασιν ἐκόσμησας ταύτην, μάκαρ. Ἀλλὰ πρέσβευε πρὸς Κύριον ὁρῶσθαι ἡμᾶς ἅπαντας, ἐκ παντοίων μηχανῶν τοῦ πολεμήτορος. Τοῖς σοὶ κράζοντας· Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε...

Κοντάκιον Ἁγίας Παρασκευῆς ἤχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Νηστείας πολλαῖς τὸ σῶμα κατατήξασα, τὸν νοῦν πρὸς Θεόν, ἀνύψωσας μετάρσιον, καὶ ζωὴν ἀσώματος, μετὰ σώματος ἔζη· ἀοιδίμε· λιποῦσα τῆς ὕλης τὸν τάραχον· διὸ νῦν χορεύεις σὺν Ἀγγέλων χοροῖς.

Κοντάκιον Ἁγίου Ἰγνατίου ἤχος Δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον θαυματουργοῦσαν, ἐκλήτοῦμεν ἅπαντες Κάραν πανίερρον τὴν σὴν, Ἱεροφάντορ Ἰγνάτιε ἀσπαζομένοις, ταύτην ἡμᾶς διαφύλαττε.

Κοντάκιον Ἁγίου Θεράποντος ἤχος Γ΄.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Ἱεράρχην ἅπαντες τὸ μέγα κλέος, συμφώνως ὑμνωδίαις μέλπωμεν, ὥς γὰρ νομίμως ἀλλήλας, ἥσυχον πληθὺν δαιμόνων πᾶσαν εἰς τέλος, ξόανα κατεδαφίσας, ναοὺς ἐγείρει· διὰ τοῦτο καὶ ἐστέφθη, χειρὶ Κυρίου, στέφος οὐράνιον.

Κοντάκιον τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου ἤχος πλ. Δ΄. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῇ Θεοτόκῃ οἱ πιστοὶ νῦν προσπελάσωμεν, καὶ τὸ Μαφόριον αὐτῆς κατασπασώμεθα, ἀναμείποντες ἐφύμνια κατὰ χρέος. Σκέπη πέλει γάρ, πιστοὺς σκέπουσα, ἅπαντας, καὶ φρουροῦσα ἐκ παντοίων περιστάσεων, τοὺς κραυγάζοντας· Χαῖρε Σκέπη ὁλόφωτε.

Σημ. Τὰ παρόντα Ἀπολυτίκια καὶ Κοντάκια πρέπει νὰ ἀναγινώσκονται ἐν τῇ Λειτουργίᾳ, καὶ εἰς τὰς Ὁράς.

Τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν: Τὸν Τριτάτιον καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον ἤχος Δ΄.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Κορινθίους Β΄ Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί· ἔχοντες τὸ αὐτὸ Πνεῦμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον· ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν. Εἰδότες, ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν, καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ, καὶ παραστήσει σὺν ἡμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσασα διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν· ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἔξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ. Τὸ γὰρ παρυσίον ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν, καθ' ὑπερβολὴν, αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν· μὴ σκοποῦντων ἡμῶν τὰ βλεπόμενα, ἀλλὰ τὰ μὴ βλεπόμενα· τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα, τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα αἰώνια.

(Ἀλληλούϊα τρίς).

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον. Κεφάλ. ΙΕ 21.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, εἰς τὰ μέρη Τύρου

καὶ Σιδῶνος. Καὶ ἰδοὺ γυνὴ Χαναναία, ἀπὸ τῶν ὀρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα, ἐκραύγαζεν αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, Υἱὲ Δαβὶδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται. Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπίσθεν ἡμῶν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰμὶ ἐν εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ. Ἡ δὲ ἐλθοῦσα, προσεκίνει αὐτῷ λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις. Ἡ δὲ εἶπε· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψυχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν. Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ὡ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γεννηθήτω σοι ὥς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Εἰς τὰ Δίπτυχα τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις ἡ ὁσία Παρασκευή, νέα τοῦ Δεσπότου, προσκυνήτρια καὶ φαιδρά, Ἐπιβατῶν ὁ γόνος Καλλικράτης ὁ θησαυρός, ὑπὲρ ἡμῶν Κυρίῳ ἀεὶ μνημόνευε.

Ἔχει τὸ σὸν Πνεῦμα ὁ οὐρανός, σῶμα δὲ τὸ θεῖον Μολδαβίας πόλις λαμπρά, ναόν σου δὲ πάλιν, ἡ σὴ Πατρίς ὁσία, Παρασκευὴ ὁσία, σκέπε τοὺς δούλους σου.

Βίος τῆς Ἀγίας ἀντὶ τοῦ Κοινωνικοῦ.

Γνωστὸν εἶναι ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἡ Ἀγία Παρασκευὴ κατήγετο ἀπὸ τῆς κωμοπόλεως Θράκης Ἐπιβάται, καὶ ὅτι ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐδιδάχθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν, ἀκούσασα τὸ ρητὸν τοῦ Εὐαγγελίου· «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» καὶ ἐγκαταλιποῦσα τὰ

ἐγκόσμια ἐπεδόθη εἰς τὸν μοναχικὸν καὶ ἀσκητικὸν βίον, καὶ ἀφοῦ περιῆλθε διάφορα προσκυνήματα πάντοτε μετὰ τὴν ἱερὰν προσευχὴν εἰς τὰ χεῖλη τῆς, καὶ ἀγάπην πρὸς πάντας, κατέληξε τέλος εἰς Καλικράτειαν τῆς Θράκης, ὅπου ἐκεῖ ἀπέθανεν ἄγνωστον ὅμως ποίαν χρονολογίαν. . . . Τὸ δὲ 1442 μ. Χ. ἔγεινε τὸ ἐξῆς θαῦμα. Τῇ 14 Ὀκτωβρίου τὸ ἑσπέρας συνέβη ἐν τῇ Χίῳ μία μεγάλη καταιγὶς ἐπὶ πολλὰς ὥρας, ὅπου ἤνοιξαν οἱ καταρῶνται τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ ἔβρεχεν ἀδιακόπως. Κατὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην μετέβη ὁ τότε ἐφημέριος ἱερεὺς Ἀμβρόσιος εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας, διὰ νὰ τελέσῃ τὸν ἑσπερινόν του. Μὴ δυνάμενος ὅμως ἕνεκα τῆς πολυώρου βροχῆς καὶ τρικυμίας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του, ἔμεινεν ἐντὸς τοῦ Ναοῦ, προσευχόμενος καὶ παρακαλῶν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἀγίαν, νὰ λυπηθῇ τὸν λαὸν τῆς Χίου, νὰ καταπαύσῃ τὴν βροχὴν καὶ τὴν τρικυμίαν, ὅπου προεμάντευε ὁ μέλλει ὁ Κύριος νὰ καταποντίσῃ τὴν νῆσον ταύτην.

Ἀφοῦ προσηυχήθη ὁ ἄνωθεν ἱερεὺς ἐπὶ πολλὰς ὥρας, καὶ ἦτο κεκοπαῶς ἐκάθησεν εἰς τὸ στασίδιον νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ κατελήφθη ὑπὸ τοῦ ὕπνου. Μόλις παρήλθεν ὀλίγη ὥρα εἶδεν ἐν ὀνείρῳ ὅτι ἤνοιξεν ἡ στέγη τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐφαίνετο ὁ οὐρανός, μέσα δὲ εἰς τὸ φωτεινότατον σύννεφον, εἶδε μίαν σεμνοτάτην γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχεν ὑψωμένας τὰς χεῖρας καὶ ἐπροσηύχετο, κράζουσα ἐξ ὀνόματος, Ἀμβρόσιε, μὴ φοβοῦ, ἐγὼ εἰμαι ἡ ὁσιομάρτυς Παρασκευή, καὶ σὲ βεβαιῶ, ὅτι ἐσώθη ἡ πατρίς σου.

Ἐτρόμαξεν ὁ ἱερεὺς καὶ ἐγεγρθεὶς ἐκ τοῦ ὕπνου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου εἶδεν ὅτι ἔπαυσε πλέον ἡ ὀργὴ τοῦ μεγαλοδυνάμου Θεοῦ, καὶ ἤρχισε μετὰ μεγάλης χαρᾶς καὶ ἀγάπης εἰς τὸν Κύριον καὶ εἰς τὴν Ἀγίαν, νὰ ψάλλῃ τὸν

Ὁρθρον του. Μόλις παρήλθον ὀλίγα λεπτά τῆς ὥρας, ἦλθον ἀρκετοὶ ἐκ τῆς νήσου Χίου, εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας. Τότε ὁ εὐλαβέστατος Ἀμβρόσιος τοὺς διηγῆθη τὴν ὁπτασίαν ἐκείνην ὅπου εἶδε. Λαβόντες πάντες καλὰς ἐλπίδας ἀπὸ τοὺς λόγους τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, προέβησαν εἰς λιτανείαν, καὶ οὕτως, ὃ τοῦ θαύματος, ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἡ εἰκὼν τῆς Ἀγίας, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω ἢ πλημμυροῦσα θάλασσα, ὅπου εἶχε βαδίσει εἰς τὴν νήσον πρὸς καταποντισμόν.

Ἡ δὲ νήσος ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος τῆς Ἀγίας, ἐκ τοῦ βεβαιωτάτου μεγάλου κινδύνου, καὶ ἐδόξασαν οἱ Χριστιανοὶ τὸν Πανάγαθον Θεόν, καὶ τὴν προστάτιδα Ἀγίαν Παρασκευήν, ἑορτάζοντες μεγαλοπρεπῶς τὴν ἀπελευθέρωσίν των τὴν 14 Ὀκτωβρίου, συντάξασα καὶ ἁσματικὴν Ἀκολουθίαν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἀγίας.

Ἦς ταῖς πρεσβείαις καὶ ἱκεσίαις διαφυλάττει ὁ Κύριος πάντας ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ὀργῆς καὶ κινδύνου ἵνα λυτρωθῶμεν τῆς αἰωνίου κολάσεως, καὶ τύχωμεν τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν. Ἀμήν.

Ὁκτωβρ. 15 Ἀγ. Μάρτυρος Λουκιανοῦ ἡχὸς πλ. Α'.

Ὡς καλὸς στρατιώτης Χριστοῦ τοῦ πάντων Θεοῦ, ἐν τῇ χάριτι τούτου, ἐνδυναμούμενος, ὅλον μετέθηκας σαυτόν, ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ, Λουκιανὲ θαυματουργέ, Μάρτυς ἐνδοξε Χριστοῦ, διὸ νομίμως ἀθλήσας ἀξίως ἐστεφανώθης, ὑπὸ Κυρίου τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Κοντάμιον ἡχὸς β'. Τὴν ἐν πρεσβείαις.

Τὸν ἐν ἀσκήσει τὸ πρότερον λαμπρυνθέντα, καὶ ἐν ἀθλήσει τὸ δεύτερον φαιδρυνθέντα, πάντες σε ὡς φωστῆρα σὲ παιδρότερον, Λουκιανὲ τοῖς ὕμνοις, ἐνδόξως σὲ γεραίρομεν,

πρεσβεύων μὴ παύσης ὑπὲρ πάντων ἡμῶν. . . (Μεγαλυνάριον).

Τοὺς Ἱερομάρτυρας τοῦ Χριστοῦ, Λουκιανὸν τὸν Θεῖον, Ἀντίοχον τὴν καλλονήν, τὸν Βάρσον τῆς Ἐδέσσης, Σαβῖνον τῆς Περσίας, ὑπὲρ ἡμῶν Κυρίῳ, ἀεὶ πρεσβεύοντας.

Γ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ Ἱερεὺς.

ΒΙΟΣ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Α'. Αὕτη ἡ ὁσία καὶ παναοίδιμος Παρασκευὴ ἡ νέα, ἦτο ἀπὸ μίαν χώραν τῇ Θράκῃ, πλησιάζουσαν τῇ Σιλυβρίᾳ, Ἐπιβάτας καλουμένην· οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν εὐγενεῖς καὶ ἐνδοξοὶ, καὶ πολὺ πλούσιοι, ἀλλὰ καὶ εὐσεβέστατοι καὶ χριστιανικώτατοι. Γεννήσαντες δὲ τὴν ὁσίαν ταύτην Παρασκευήν, τὴν ἀνέτρεφον ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, καὶ εἰς ὅλα τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα ἔργα τὴν ἐγύμνασαν πρεπυθὺς ἀπὸ τὴν μικρὰν τῆς ἡλικίας. Ὄταν δὲ ἔγεινε δέκα χρόνων, ἐπῆγε μίαν φορὰν ὁμοῦ μετὰ τὴν μητέρα τῆς εἰς μίαν Ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας Θεοτόκου, καὶ ὅταν ἤκουσε ἡ μακαρία τὴν περικοπὴν ἐκείνου τοῦ Εὐαγγελίου, ὅπου λέγει «εἰ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι», εὐθὺς ἐτρόπῃ ἡ καρδιά τῆς, καὶ ἐκυριεύθη ὅλη ἀπὸ τὴν θεῖαν ἀγάπην, καὶ ἐξελθοῦσα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἤρchiσεν εὐθὺς νὰ ἀρνήται ἡ θεόφρων τὸν ἑαυτόν τῆς, καὶ νὰ βάλλῃ εἰς ἔργον τὰ Εὐαγγελικὰ λόγια ὅπου ἤκουσε. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ εἰς τὸν δρόμον ὅπου πῆγαινε μετὰ τῆς μητρός τῆς ὑπῆντησε μίαν πτωχήν, λυπηθεῖσα αὐτήν, ἔκαμε τρόπον καὶ ἐλάνθασε τὴν μητέρα τῆς, καὶ ἐπῆγε πρὸς ἐκείνην καὶ τὴν ἀντάμωσε, καὶ μετὰ τρόπον πολὺ ἐπιτήδειον τὴν ἐγέλασε, καὶ τῆς ἐπῆρε τὰ παλαιὰ καὶ ξεσχισμένα ὅπου ἐφόρει ἐκείνη, ἔπειτα ἐκδυθεῖσα αὐτὰ τὰ ἰδικὰ τῆς λαμπρὰ φορέματα, τὰ ἔδωσε τῆς πτωχῆς καὶ ἐφόρεσεν ἐκείνη τὰ πτωχικὰ καὶ ξεσχισμένα· ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν εἰς τὸ ὁσπίτιον, καὶ τὴν εἶδον οἱ γονεῖς τῆς μετὰ ταῦτα φορέματα, καὶ ἔμαθον τὸ γενόμενον, θέλοντες νὰ τὴν διορθώσουν, ὡς ἀνήλικον τάχα, διὰ νὰ μὴ τὸ κάμη ἄλλην φορὰν, πολλὰ τὴν ὕβρισαν καὶ τὴν ἐφοβέρισαν ὅχι μόνον μετὰ λόγια ἀλλὰ καὶ

μέδαρμους, πλὴν ἡ Παρασκευὴ δὲν ἥλλαξε τὴν φιλόπτωχον γνώμην τὴν, ἀλλὰ καὶ δευτέραν καὶ τρίτην φορὰν, καὶ πολλάκις, ἔδωσε τὰ φορέματα τῆς εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ οὔτε τὰς ὕβρεις ὅπου ἤκουε διὰ τοῦτο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς ἐσυλλογίζετο, οὔτε τοὺς δαρμούς ὅπου ἐλάμβανεν ἐφοβεῖτο· καὶ αὐτὰ μὲν ἔκαμνε τότε ὅπου ἦτο ἀκόμῃ εἰς τὸ πατρικόν τῆς ὁσπίτιον, τὰ ὅποια ἦτο ὡς σημεῖα καὶ προοίμια καὶ ἀρχαὶ τῆς μετὰ ταῦτα ἀρετῆς καὶ τελειότητός τῆς.

β'. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ θεὸς πόθος ἀναψε μέσα εἰς τὴν καρδίαν τῆς, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπομένῃ, λανθάνει τοὺς γονεῖς, καὶ τοὺς δούλους τῆς, καὶ ὅλους τῆς τοὺς συγγενεῖς, καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν πατρίδα τῆς καὶ ὑπάγει εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν· καὶ ἀφ' οὗ ἀπῆλανσεν ὅλα τὰ θεῖα καλὰ ὅπου εἶχε τότε ἡ Κωνσταντινούπολις, ἡγουν ἀφ' οὗ ἐπροσκύνησε πολλοὺς ἁγίους Ναοὺς, καὶ πολλῶν ἁγίων Λείψανα, καὶ ἔλαβε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῶν ἁγίων ἀνδρῶν ὅπου ἐκεῖ εὐρίσκοντο, ἔφυγε καὶ ἐκεῖθεν, καὶ ἐπῆγεν ἀντικρὺ εἰς τὴν Χαλκηδόναν· καὶ ἐκεῖθεν πάλιν ἀναχωρήσασα, ἦλθεν εἰς τὴν Ἡράκλειαν εἰς τὸ μέρος τοῦ Πόντου, καὶ ὡσὰν νὰ εἰπῇ τις, ἐγύριζε τόπους πολλοὺς, ὥς ἡ ἁσματικὴ νύμφη, διὰ νὰ εὕρῃ τὸν νοσητὸν αὐτῆς νυμφίον Χριστόν· τοῦτ' ἔστι διὰ νὰ εὕρῃ Ἀγίους νὰ διδαχθῇ τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ νὰ εὕρῃ τόπον ἀρμόδιον πρὸς τὴν λατρείαν καὶ εὐαρέστησιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἄλλο διὰ νὰ μὴ τὴν εὕρουν οἱ γονεῖς τῆς καὶ τὴν ἐμποδίσουν· οἱ ὅποιοι ὀδυνώμενοι τὴν ἐξήτουν ἀπὸ τόπον εἰς τόπον· ἀλλ' οἱ μὲν γονεῖς πολλὰς πόλεις καὶ χώρας περιελθόντες καὶ μὴ εὐρόντες αὐτήν, ὑπέστρεψαν εἰς τὸ ὁσπῆτιόν των καὶ ἠσύχασαν, ἡ δὲ μακαρία Παρασκευὴ, φθάσασα εἰς τὴν Ἡράκλειαν καθὼς εἴπομεν, εὔρε μίαν Ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου, καὶ μετὰ πνευματικῆς χαρᾶς εἰσελθοῦσα εἰς αὐτήν, ἔπεσε κατὰ εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ τὸ κατέβρεξε μὲ τὰ δάκρυά τῆς, προσευχομένη εἰς τὴν Θεοτόκον τὴν ὁδηγὸν τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, νὰ τὴν ὁδηγήσῃ καὶ νὰ τὴν φωτίσῃ τί νὰ κάμῃ. Ἐμεινε δὲ ἐκεῖ, εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, πέντε ὁλόκληρα ἔτη, κάθε εἶδος ἀρετῆς μεταχειριζομένη καὶ ἀγωνιζομένη ἢ αἰοιδίμος μὲ προσευχὰς ὁλονυκτίους, μὲ νηστείας παντοτεινάς, μὲ κτυπήματα τοῦ στήθους, μὲ δάκρυα ἀένα· τὸν δὲ ὀλίγον ἔπνον ὅπου διὰ τὴν ἀνάγκην τῆς φύσεως ἐλάμβανεν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν χωρὶς στρώμα· καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα ἦτο θαῦμα νὰ βλέπῃ τις τὸ ταπεινὸν τῆς ἡθῆς, καὶ τὴν μετριοφροσύνην τῆς διὰ

τῶν ὁποίων ἐκαθάρισε τὴν καρδίαν τῆς ἀπὸ ὅλα τὰ κοσμικά, καὶ πρὸς μόνον τὸν Θεὸν εἶχε γυρισμένους τοὺς λογισμοὺς τῆς, καὶ τὰ φρονήματα τῆς, καὶ ὅλην τῆς τὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἀγάπην. Εἶχε δὲ καὶ πόθον πολλὸν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τοὺς ἁγίους Τόπους, καὶ θερμῶς παρεκάλει τὸν Χριστόν, καὶ τὴν Παναγίαν αὐτοῦ Μητέρα, νὰ τὴν ἀξιώσῃ τοῦ ποθομένου ὅθεν καὶ εἰσηκούσθῃ ἡ δέησις τῆς, ἐπειδὴ ἀφ' οὗ ἀρετὰ ἐγυμνάσθῃ εἰς τὰς ἀρετὰς ἐκεῖ εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὡκονόμησεν ὁ Θεὸς καὶ εὐρέθησάν τινες, καὶ τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν συνοδίαν των, καὶ ἐπῆγε κατὰ τὸν πόθον τῆς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ. Προσκυνήσασα δὲ τοὺς ἁγίους Τόπους, ἦλθεν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Ἰορδάνου καὶ εὐρούσα γυναικεῖον Μοναστήριον, ἐκατοίκησεν εἰς αὐτό. Πόσους δὲ πειρασμοὺς τῆς ἔφερεν ἐκεῖ ὁ Διάβολος, καὶ μὲ πόσους ἀγῶνας αὐτὴ τὸν ἐπολέμησε καὶ τὸν ἐνίκησε, δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ τὰ γράψωμεν· πλὴν νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα τινά, διὰ νὰ φανερώσωμεν, ποίου εἵδους ἄσκησιν ἀπερνοῦσε, καὶ πῶς ἡγωνίζετο. Τὸ ποτὸν τῆς ἦτο νερὸν μόνον, καὶ τοῦτο δὲν τὸ ἔπινε χορταστικά, ἀλλὰ μὲ πολλὴν ἐγκράτειαν· τὸ στρώμα τῆς ἦτο μία ψάθα· τὸ φόρεμά τῆς ἦτο ἓν καὶ μόνον, καὶ αὐτὸ παλαιὸν καὶ ξεσχισμένον· ὁ ὕμνος πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἡ προσευχὴ ἦτο ἀκατάπαυστα εἰς τὰ χεῖλη τῆς· καὶ ἐκάνω εἰς ὅλα τῆς τὰ καλὰ, ἔλαμπε πάντοτε ἡ πρὸς πάντας ἀγάπη, καὶ ἡ κορυφὴ τῶν ἀρετῶν τῆς ἦτο ἡ μετριοφροσύνη καὶ ταπεινότης.

γ'. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπέρασεν εἰς αὐτὸ τὸ γυναικεῖον Μοναστήριον πολλοὺς χρόνους, ἀγωνιζομένη μὲ πολλὰς ἀρετὰς, ἐβγήκεν ἀπὸ ἐκεῖ (οὕσα τότε εἰκοσιπέντε ἔτων τὴν ἡλικίαν) καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ἰόππην ἐκεῖθεν πλεύσασα μὲ καράβι, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἔπαθε πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ τρικυμίας μέσα εἰς τὸ πέλαγος· ἀλλὰ τέλος πάντων ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα τῆς· πλὴν δὲν ἔμεινε ἕως τέλους ἐκεῖ, ἀλλ' ὑπῆγε εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐπροσκύνησεν ἐκεῖ πολλοὺς ἁγίους Ναοὺς, καὶ μὲ πολλοὺς ἁγίους ἀνδρας, ὡφελείας χάριν, συναναστρέφη, καὶ συνωμίλησεν, ἔφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν χώραν ὅπου λέγεται Καλλικράτεια, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ἀγωνιζομένη ἐκεῖ τοὺς συνεπιτιμένους τῆς ἀγῶνας, ἐπέρασε δύο ἔτη· καὶ τότε φθάσασα εἰς τὴν τελειότητα τῆς ἀρετῆς, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ. ἐπλήρω-

σεν και ἐτελείωσεν ὁσίως τὸν δρόμον τῆς προσκαίρου ταύτης ζωῆς, και ἀπῆλθεν ἐν εἰρήνῃ εἰς τὴν αἰώνιον, και κατεσκήνωσεν εἰς τὰς οὐρανίους σκηνάς, ἔνθα πάντων ἐστὶ τῶν εὐφραينوμένων ἡ κατοικία· τὸ δὲ πάντιμον αὐτῆς και ἅγιον Λείψανον ἐνεταφιάσθη ἐντίμως, και ἔμεινε χρόνους πολλοὺς κεκρυμμένον μέσα εἰς τὴν γῆν, ἕως ὅτου ἡ Ἁγία ἠθέλησε και τὸ ἐφανέρωσε δι' ὀπτασίας μετὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

δ'. Ἀνθρωπὸς τις φανόβριος και ἁμαρτωλὸς ἀπέθανε, και τὸν ἐνταφίασαν πλησίον εἰς τὸ μνήμα τῆς Ὁσίας. Λοιπὸν δὲν ἐδέχθη ἡ Ἁγία νὰ εἶναι πλησίον εἰς τὸ ἅγιόν της Λείψανον, τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀνθρώπου τὸ μαρὸν σῶμα· ὅθεν τί ἀκολουθεῖ; φαίνεται ἐν ὁράματι ἡ καθαρωτάτη, και ἁμωμος Νύμφη τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆ, εἰς ἕνα ἐνάρετον ἀσκητὴν, και ἄξιον διὰ νὰ βλέπῃ ὀπτασίας και ἀποκαλύψεις, και τοῦ λέγει τὰ ἀκόλουθα λόγια· «τὰς ὀξοῦσας σάρκας ἄρον, και πόρρω ἀποσκορπίσον ἀπ' ἐμοῦ· ἥλιος γὰρ οὐσα και φῶς, οὐ δύναμαι σκότους και δυσωδίας ἀνέχεσθαι.» ἤγουν σήκωσαι τὰς βρωμισμένας σάρκας, και ρίψετας μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, διότι ἐγὼ εἶμαι ἥλιος και φῶς, και δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω νὰ ἔχω πλησίον μου σκότος και βρωμίαν· ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχε πληροφορίαν πῶς εἶναι θεϊκὸν τὸ ὄραμα, ἀλλὰ εἶχεν ἀμφιβολίαν μήπως εἶναι ἀπλῶς ὄνειρον, διὰ τοῦτο ἀργοποροῦσε νὰ τελειώσῃ τὸ πρόσταγμα· διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ Ἁγία και δευτέραν φοράν και τοῦ λέγει τὰ ἴδια· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἀσκητὴς δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ ποία ἦτο ἡ φαινόμενη, και τί ἐννοοῦσε μετὰ ἐκεῖνα ὅπου τοῦ ἔλεγε, φαίνεται και τρίτην φοράν, και μετὰ φοβερισμοὺς μεγάλους τὸν προστάζει νὰ βάλῃ εἰς ἔργον ἐκεῖνο ὅπου τοῦ ἔλεγε, λέγουσα τὸ ὄνομα της ποία εἶναι, και δεικνύουσα μετὰ τὸν δάκτυλόν της τὸν τόπον τοῦ μνήματος. Ὁ δὲ ἡσυχαστὴς ἐκεῖνος ἐξύπνησε παρρηθὺς, και σπουδαίως δραμὼν ἐφανέρωσε τὴν ἀποκάλυψιν εἰς τὸν λαὸν τῆς πόλεως ἐκεῖνης, και τοῦτο ἀκούσαντες ἐκεῖνοι συνέδραμον ὅλοι κοινῶς εἰς τὸν τόπον τοῦ μνήματος, ὥσάν νὰ ἐμελλον νὰ ἀνοίξουν κανένα μέγαλον θησαυρόν, και σκάπτοντες τὴν γῆν, ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὸ ἅγιον Λείψανον, ἐβγήκεν πολὺ και θαυμαστὴ εὐωδία· εὐρόντες δὲ αὐτό, ἐθαύμασαν και ἐξεπλάγησαν, ὅτι ὕστερον ἀπὸ τόσους χρόνους ὅπου ἦτο σκεπασμένον μέσα εἰς τὴν γῆν, εὐρέθη σφόν και ἀέριον και παντάπασιν ἀδιάφθορον. Λοιπὸν ἀνακομίσαντες αὐτὸ μετὰ εὐλαβείας, τὸ ἔφερον μετὰ

ψαλμοφιδίων και θυμιαμάτων, και τὸ ἀπέθηκαν ἐντίμως εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων (1). Πόσα δὲ θαύματα ἐτέλεσε ὁ τῶν θαυμασίων Θεός, τότε ὅπου ἐφανερώθη τὸ ἅγιον Λείψανον και τελεῖ ἀκόμη ἕως τῆς σήμερον, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ γράψωμεν διὰ τὸ πλῆθος· διότι και χολοὺς και ἀναπήρους, και παραλυτικούς, και κάθε εἶδους ἀσθενείας, και κάθε πάθος θανατηφόρον ἐθεράπευσε και θεραπεύει, και μόνη ἡ ἀφῆ τῆς ἁγίας Λάρνακος ἀποδιώκει κάθε νόσημα· και ἀφθόνως ὡς πηγὴ ἀνεξάντλητος προχέει και πλημμυρεῖ τὰ ἰάματα εἰς τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους· χάριτι τοῦ αὐτῆν μεγαλύναντος, και ἀντιδοξάσαντος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, και Σωτῆρος ἡμῶν, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. (Ἐκ τοῦ Νέου Λειμωναρίου).

Εὐλογία Κυρίου καὶ ἔλεος ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς.

(^οΑντίδωρον).

Εἶναι δῶρον οὐράνιον τῆς θείας χάριτος, καὶ πρέπει νὰ διανέμεται ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἱερουργουῦντος Ἱερέως, ἀντὶ τοῦ δώρου τῆς θείας Μεταλήψεως, πρέπει δὲ μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ νὰ τὸ λαμβάνουν οἱ Χριστιανοί, μὲ τὰς δύο χεῖρας, κάτωθεν ἢ ἀριστερὰ καὶ ἄνωθεν ἢ δεξιὰ ὁμοῦ ἠνωμέναι καθὼς λέγεται: Εὐλογία Κυρίου ἔλθῃ ἐφ' ἡμᾶς Ἀμαρτάνουν λοιπὸν ἐκεῖνοι οἵτινες τὸ λαμβάνουν ἐκ τοῦ Παγκαρίου, διότι δὲν εἶναι εὐλογημένος ἄρτος, ἀλλὰ εἶναι ξηρὸς ἄρτος, καὶ οἱ κύριοι ἐπίτροποι, δὲν ἔχουν θέσιν νὰ ἐπεμβαίνουν εἰς τὰ ἱερατικά καθήκοντα, νὰ διανέμουν εἰς τοὺς Χριστιανούς τὸ ἀντίδωρον.

Φοβερὸν τὸ ἐμπροσθεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζώντος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει. Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι' ἐπιστολῆς. Ὁ αὐτός. Μὴ πάντες Ἀπόστολοι, μὴ πάντες Προφῆται, μὴ πάντες Διδάσκαλοι, τὴν παρακαταθήκην ταύτην φυλάξατε.

Γνωρίζω καλῶς, ὅτι λαμβάνουν ἀντίδωρον καὶ τῶν ἁλ-λων δογμάτων οἱ ὁπαδοί· π. χ. Ἀντικοί, ὅπου δὲν ἐπιτρέπεται εἰς αὐτούς. Εἶμαι ἐνήμερος τοῦ τοιούτου γεγονότος. Μὴ δότε τὰ Ἅγια τοῖς κυσί. λέγει ὁ Κύριος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξέρχεται ἔξω τὸ ἀντίδωρον, εἰμὴ μόνον εἰς ἀσθενεῖς, καὶ εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐξαιρετικῶς, οὔτε ἄλλος ἀντὶ ἄλλου νὰ τὸ λαμβάνῃ. Εἶναι νόμος, διατάξεις τῆς Ἐκκλησίας ὁ νοῶν νοεῖτω. Ἰησοῦς Χριστός· χθές, καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἐξῆς Ἀκολουθίαι Ἀγίου μάρτ. Ἰσιδώρου, Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, Ἱερομάρτυρος Ἀντίπα. Τῆς Μυρτιδιοτίστης, Ἀγίας Φωτεινῆς, καὶ Ἀγίου Στυλιανοῦ.

Ἐγράφη ἡ παρούσα Ἀκολουθία τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς κατὰ μῆνα Ἰούλιον τοῦ ἔτους 1920 παρ' ἐμοῦ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ ὀσίου Μελετίου Γεωργίου Α. Βουτέρη, ἱερέως Πνευματικοῦ καὶ Προσκυνητοῦ. Ἡ θεία χάρις μεθ' ὑμῶν.